

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 3, ročník XXX
Neděle 19. května 2019

Z obsahu čísla

- Camino de Santiago
- Promluva z Velikonoční vigílie
- Radost při velikonoční mši
- Opět proběhne Noc kostelů
- Vzpomínky na A. Galatíka
- Kdo zaplní jejich místa?
- Oprava střechy kostela sv. Michaela
- Obnova biřmování a misijního poslání
- Koncert chrámového sboru
- Víkendovka Žraloků
- Ze života turistických oddílů
- Staňte se dobrovolníky Maltéžské pomoci
- Svatovojtěžská veselice
- S ministranty v Olomouci
- Charita informuje
- Doplňovačka pro děti

Když odvalíme kameny, co nás tíží, bude se nám chtít létat.

Myslím si, že každému, třeba už i staršímu křesťanovi, utkví v paměti nějaký okamžik nebo drobná vzpomínka na vlastní první svaté přijímání. Po letech se jeví úsměvná, v té chvíli, kdy jsme prožívali přijetí této svátosti, byla pro nás určitě důležitá.

Ve věku devíti či desíti let nedokáže člověk zcela pochopit tu velikost a dar eucharistie. Věřím však tomu, že musí cítit, že se mu dostává něčeho výjimečného. Svátost bych připodobnila k bílému poupěti, které se postupem rozvíje do krásné bílé růže.

I letos se připravovala skupinka dětí na 1. svaté přijímání. Příprava je vždy doplněna animací, pomocí které se usnadňuje dětem lépe pochopit tuto svátost. Společně se také zapojují do krátkých příběhů a nejrůznějšími symboly navazují na úryvky z evangelií.

Začátkem roku si děti v naší farnosti poprvé „zkusily“ svátost smíření. Pro některé to byla zkouška odvahy. Zeptala jsem se jednoho z nich, jak se cítí po zpovědi: „Mám pocit, že létám, je to moc fajn.“ To je výzva pro nás všechny. Když se upřímně vyznáme ze svých prohřešků a odvalíme kameny, co nás tíží, také se nám bude chtít létat. Setkání s Ježíšem v eucharistii je radostným obdarováním, kdy Pána ve svém srdci toužebně očekáváme, těšíme se, že se nám dává znovu a znovu poznat.

Na všechny děti, které před týdnem poprvé přicházely ke stolu Páně, shlíží s nesmírnou láskou. Přála bych nám všem více vnímavosti pro dar eucharistie a radost z obdarování, s kterou Pán přichází. A když se nám bude někdy zdát, že Pán mlčí a že nás naše problémy zahlcují, tehdy je na místě dětská důvěra v jeho nekonečnou lásku. ■

Marie Jurygáčková

Camino de Santiago – naše putování

Camino (španělsky cesta) je slovo, které se tradičně používá pro označení známé pouti do Santiaga de Compostela. V polovině února jsem se svou kamarádkou vyrazila na tuto pouť také já.

Naše dobrodružství začalo jednoho sobotního rána, kdy jsme se ještě se zpola zavřenýma očima vypořádaly před dům, naskočily do taxíku a přesunuly se na pražské letiště. Odtamtud už jsme to vzaly vzdušnou cestou do Porta a pak po silnici autobusem do španělského Viga. Toto město se nachází zhruba 100 km od Santiaga, a tak jsme si je zvolily jako svůj výchozí bod.

Sotva jsme ve Vigu vystoupily z autobusu, čekala nás neplánovaná procházka napříč městem, musely jsme totiž najít hostel, v němž jsme měly nocovat. Ten se však – jak jsme zjistily – nacházel na opačné straně města o velikosti Ostravy, tudíž jsme se docela slušně prošly (MHD ve Vigu totiž nesahá otrokovické lince 55 ani po kotníky). Druhý den ráno vedly naše první kroky na nedělní mši. Po ní jsme ve farní kanceláři ukořistily první razítko do credenciálu (poutnického průkazu), vyklidily pokoj a vyrazily na cestu, o níž jsme ale jaksi nevěděly, kde začíná. Naštěstí jsme zastihly otevírací dobu infocentra, kde nás obohatili cenným sdělením, že camino ve Vigu není značené, a musíme se tudíž spolehnout na výčet ulic, kterými máme projít, než za městem narazíme na první značky. Tuto nástrahu jsme zvládly, a tak jsme se po několika ujítych kilometrech mohly těšit z příjemné cesty a úžasného výhledu na moře.

Odpoledne jsme došly do města Rondela. Jen co se za námi zavřely dveře albergu (poutnické ubytovny), spustil se déšť, který trval celou noc a provázel nás i na druhý den při našich prvních ranních kilometrech. Během dopoledne však déšť ustal a až do našeho odletu ze Španělska se už neobjevil. V suchu se samozřejmě pochodovalo lépe – obzvláště když jsme v jednom městečku narazily na příjemnou

kavárnu, kde jsme za pár eur obdržely výbornou snídani (v českých poměrech tedy spíš svačinu, přece jen už tou dobou bylo kolem 10 hodin). Cesta byla opět parádní, stromů se zralými pomeranči, mandarinkami či citróny, které rostou ve Španělsku všude (jako u nás jabloně), se prostě Středoevropan jen tak nenabaží. K tomu kvetoucí narcisy, rozkvetlé magnólie, no prostě ve Španělsku začalo jaro už v únoru.

V příjemném jarním počasí jsme došly do města Pontevedra. Ubytovaly jsme se v místní albergue a vyrazily si prohlédnout historické centrum. Příjemným překvapením bylo objevení „kaple Zjevení“ v klášteře sester dorotejek, kde léta žila sestra Lucia z Fatimy, která v tomto domě obdržela zjevení o příslibech mariánských prvních sobot.

Příští slunečný den nás vedl stezkami mezi španělskými vinicemi k městu Caldas das Reis. Ve vinicích jsme se sice málem ztratily, protože jsme přehlédly šipku, našťástí místní domorodci jsou na zbloudilé poutníky zřejmě zvyklí, a tak jsme byly velice rychle jedním místním zahradníkem „nalezeny“ (či spíše nasměrovány) a úspěšně dorazily do cíle etapy. V Caldasu jsme přenocovaly a další den putovaly dále. Počasí bylo nadále krásné, jen po ránu docela chladné – čepice a rukavice si taky přišly na své, přes den jsme však obojí rády sundaly.

V poklidném tempu jsme dorazily do městečka Pontecessures. Jak jsme brzy zjistily, nikdo z poutníků, s kterými jsme se po večerech potkávaly v albergách, se v této obci nezastavil – všichni zřejmě pokračovaly ještě několik kilometrů dále do města Padrón. Poutnickou ubytovnu jsme tedy měly celou jen pro sebe. Ubytovaly jsme se a šly na obhlídku města, za nákupem a za zjištěním, jestli a kdy je v místním kostele večerní mše. Nakoupit se povedlo snadno, ale získat informace o dění v místní farnosti se ukázalo jako poměrně obtížné, neboť jsme již poněkolkáté narazily na zřejmě „španělskou specialitu“:

všechny informace ohledně mší apod. visely na farní vývěsce za dveřmi kostela, kde jsou drženy pod zámek. Moje spoluputnice si však poradila a postupující podle hesla „Ve Španělsku je každý katolík“, se s pomocí slovníku obrátila na číšníka v místním baru. A vyšlo to! Číšník nejenže pochopil otázku, ale okamžitě nám podal něco jako výňatek z úřední desky, kde byly uvedeny i údaje o mších. A tak jsme i tentokrát mohly náš poutnický den zakončit na mši.

Další den ráno jsme nečekaně brzy dorazily do Padrónu, a tak jsme se zde stavily na vydatnou snídani. Během dalšího putování jsme diskutovaly, jestli si naložíme téměř 30 km a dojdeme tak do Santiaga už dnes, anebo si necháme miniporci posledních kilometrů až na další den. Nakonec zvítězila druhá varianta, a tak jsme se ubytovaly v úžasné soukromé albergue ve městě Milladoiro.

Na druhý den jsme kolem sedmé hodiny ranní vyšly vstříc poslednímu úseku naší pouti. Těsně před cílem jsme tradičně posnádaly v jednom z mnoha barů a během dopoledne stanuly před známou katedrálou sv. Jakuba. Sotva jsme se před ní

vyfotily, šly jsme se zaregistrovat do poutnického centra, kde nám proti credenciálu s razítky vystavily osvědčení o dokončení pouti. Čekalo nás tu také jedno milé překvapení: Vešly jsme se mezi prvních deset poutníků, kteří toho dne do Santiaga dorazili, což znamenalo, že jsme „vyhrály“ oběd zdarma! Po poutnické mši jsme se tedy dostavily před určenou restauraci, kde jsme se potkaly s dalšími spolustolovníky. Ty tvořilo ryze mužské osazenstvo ze Španělska, Koreje a Ukrajiny. Po vynikajícím jídle jsme se rozloučili a rozešli se každý za svým programem. My jsme si naplánovaly odpočinek v penzionu a následnou prohlídku centra. Santiagem jsme se procházely až do pozdního večera. A pak už jen balení, spánek, ranní cesta na letiště a let přes Madrid do Prahy.

Říká se, že camino ve skutečnosti začíná až po návratu domů - mnoho poutníků říká, že jim tato cesta nějakým způsobem změnila život a rádi se na ni vracejí. A taky já věřím, že se na svatojakubské stezky budu moci někdy vrátit, protože toto putování je prostě úžasné – jednoduché, klidné a doslova úplně pro každého. ■

Pavla Drážná

Vzpomínky na putování za svatým Jakubem

Jana Ludvíková: Putování do Santiaga de Compostela bylo pro mě z mnoha stran velice obohacující. Viděla jsem rozmanitou krajinu, spoustu památek, potkala zajímavé lidi a dozvěděla jsem se také něco nového o sobě. Naprosto ojedinělý je pocit sounáležitosti, který poutníci na cestě zažívají - myslím, že ten se musí dotknout srdce každého z nich. Nikdy nezapomenu na to, co jsem cítila, když jsme se spolupoutnicí Dančou po 10 dnech a 261 km cesty stály před katedrálou sv. Jakuba. To teda byla síla! Jsem Bohu vděčná za tuto pouť a věřím, že ještě v budoucnosti budu mít možnost projít cestu celou ...

Zdeněk Kvasnica: Na cestu do Compostely, k hrobu svatého Jakuba, jsem se vydal v roce 2003 s CK Avetour, tehdy pod dojmem četby knih poutníků, kteří už tuto cestu prošli. Naše pěší pouť po závěrečné

části Camino Francés měřila pouhých 115 km. Přesto i těchto pár dní prožitých na starobylé poutní cestě zanechalo v srdci nesmazatelný dojem, především však závěrečná mše svatá v bazilice nad hrobem svatého Jakuba, zaplněné poutníky z celého světa.

Monika Lagová: Na „camino“ jsem se vydala s Ondrou před 5 lety. Tzv. francouzskou cestu z podhůří Pyrenejí čítající cca 780 km jsme ušli za 4 týdny. Co jsme vše zažili? Déšť i neskutečné horko; přechod hor, ale i pláně či eukalyptové lesy; spaní v klášterech, kostelích a kapli; středověké mosty a katedrály; španělské vinnice a výborné sýry; ale také puchýře, bolest, únavu, vyčerpání, ale především radost. Byla to cesta k sobě samému, k porozumění druhým, která v Santiagu neskončila... ■

Promluva z Velikonoční vigilie

Myslím, že můžeme Pánu Bohu vzdávat chválu a dík za to, čeho jsme v naší farnosti svědky skoro každé Velikonoce, tedy za křest dospělých bratrů a sester, kteří jsou tentokrát čtyři. V celé naší diecézi je to přes sto katechumenů, kteří během Velikonoční vigilie budou pokřtěni. Na jednu stranu nás sice tíží, že počet věřících stále ubývá, ale naději nám naopak dodává, že každý rok je v Čechách a na Moravě pokřtěno několik stovek nebo snad až tisícovka dospělých.

Co všechny tyto lidi přiměje, aby se stali nejen křesťany, ale také se začlenili do katolické církve? Jsou to snad restituce majetku a spory s tím spojené? Nebo snad církev získává na popularitě tím, jak média rozmazávají pedofilní skandály?

Schválně uvádím to, co je pro mnohé argumentem, aby nechtěli mít s církví nic společného. Jestli si přes to všechno, co církev poskvňuje, noví lidé nacházejí cestu ke Kristu skrze katolickou víru, tak je to možné jen z jednoho důvodu.

Tím důvodem je jedině živý Ježíš, který je schopen člověka oslovit a přivést k sobě. Je pochopitelné, že se ze společenství věřících vytrácí ti, kteří se s živým Kristem nesetkali. Pak mají opravdu jen velmi malé důvody, proč v církvi setrvávat. A tak dochází k tomu, že mnozí, kteří vyrůstali mimo společenství věřících, si do něj cestu najdou a jiní, kteří jsou jeho součástí od malička, se mu postupně vzdalují.

Vzpomínám si na své mládí, jak pro mne bylo po stránce víry frustrující, že lidí v kostele ubývalo. Dnes ale, když zajedu do své rodné farnosti, vidím, kolik je tam lidí v mém věku nebo i starších, kteří tehdy do kostela nechodili. Jakmile ale někdo neobjeví, co je tím skutečným základem ve společenství církve, tak raději hledá cestu, jak z ní vycouvat. Pak se mu hodí každá záminka k tomu, aby mohl ukázat prstem na nějaký nešvar a říct: Já nemám zapotřebí s tím mít něco společného.

Je pochopitelné, že všechny, kdo chtějí tvořit křesťanské společenství, bolí, když

se vyskytují věci, které církev poskvňují. Někdo z toho pak také usuzuje, že církev nemá s Božím královstvím nic společného. Jinak by tomu Bůh zabránil. Jenomže tak, jako bylo Ježíšovo tělo zraňováno při křížové cestě, podobně se tím Kristovým tělem stala celá církev, která je rovněž zraňována útoky zla.

Napadla mě taková věc: Byli kněží, kteří poskvňovali církev svým jednáním, ke kněžské službě opravdu povoláni Bohem? Co když v nich ta myšlenka byla posilována právě z opačné strany, aby pak mohli církev poškozovat skrze slabost, které podléhali. Jistě, je to jen spekulace, ale je zřejmé, že ať je to tak nebo onak, Bůh tomu poskvnění církve nezabránil.

Jestli je to ale pro někoho důvod, proč se církev straní, tím víc na druhou stranu vyniká, když někdo najde důvody, proč se navzdory tomu všemu do církve začlení. Kdo najde ty nejryzejší důvody, proč se podílet na životě církve, toho už snadno jen tak něco neodradí. Je to totiž sám Ježíš, který na sebe nechává dopadnout poskvňující rány, ale on je mocí Boží lásky snáší, překonává sílu zla a ukazuje cestu k vítězství nad každou formou hříchu. A to je důvod, proč nám stojí za to držet se ho ve společenství církve. ■

O. Josef Zelinka

Myšlenka papeže Františka z Velikonoční vigilie 2019

Ptejme se: kam v životě jdeme? Nezdírká se řídit pouze svými problémy, které nikdy nechybějí, a jdeme za Pánem jenom proto, aby nám pomohl. Potom jsou to tedy naše problémy, kterými se řídit, a nikoli Ježíš. A to znamená, že stále hledáme Živého mezi mrtvými. Kolikrát jen se poté, co jsme potkali Pána, vracíme mezi mrtvé, kroužíme kolem sebe, jítříme žal, výtčky, rány a nespokojenost, aniž bychom dovolili Zmrtvýchvstalému, aby nás proměnil! ■

Jásavá radost na velikonoční mši

Milí farníci, nedá mi to, abych se s vámi nepoděлил o svou velkou radost, kterou mi udělali naši mladí zpěváci a hudebníci na nedělní velikonoční mši v 10:30.

Jsem členem chrámového sboru. Jako každý rok jsme na velikonoční neděli zpívali na ranní mši svaté a pak ještě i v Kvítkovicích. Také jsem ale věděl, že mladí budou zpívat rytmickou mši v 10:30. Tak jsem se rozhodl si letos z Kvítkovic pospíšíť. A udělal jsem dobře.

Jestli by totiž k velikonoční neděli mělo něco patřit, tak na prvním místě by to měla být radost. A právě radost byla na této mši od začátku až do konce přítomná. Už první tóny kytar, první jemné údery bicích dávaly najevo, že se něco stalo, že se něco děje.

Přiznám se, mám rád to čisté nadšení našich mladých. Tu energii, sílu, nebojácnost, vitalitu. Nijak mi nevdal občasně drobné chybičky. Naopak, vnímám jejich snahu, touhu, nadšení.

Pro mne byl jedním z vrcholů bohoslužby zpěv scholy před evangeliem. Slova písně „Neboj se, Marie, já jsem pro Tebe vstal“ jsou silná, i když je zpívá sbor. Když je ale nakonec zpíval náš syn Kája jako vzkříšený Ježíš, vytryskly mi slzy. Radost prostě musela ven. Slova zpívaná Kájou – Ježíšem se mi zapisovala do srdce. Vyjadřovala hlavní velikonoční poselství: Já jsem, Petře, pro Tebe umíral, pro Tebe vstal.

Jestli by totiž k velikonoční neděli mělo něco patřit, tak na prvním místě by to měla být radost.

Další slzičky mi zalily oči při písničkách po eucharistické hostině. Být sjednocený s Kristem po svatém přijímání a moci prožívat tyto chvíle při čistém zpěvu našich mladých, je pro mne velkou a hlubokou radostí.

Jak rád jsem se přidal ke spontánnímu potlesku po poslední písni na závěr mše svaté! Věřím, že v neděli z našeho farního

společenství musela sálat radost, nadšení, kterou by musel cítit i každý náhodný příchozí.

Možná si to neuvědomujeme, ale vůbec není automatické, že se opakovaně sejde třicet nebo i více mladých lidí a nacvičí doprovodný zpěv ke mši.

– Nejprve se musí najít někdo, kdo si to vezme na starost, všechny svolá, dohodne zkoušky.

– Někdo musí vybrat repertoár, písničky.

– Pak se musí najít parta hudebníků, zpěváků, kteří to celé nacvičí.

– Nakonec musí proběhnout zkoušky a nácvik.

My ostatní si pak jen přijdeme na mši a můžeme prožívat radost.

Na závěr chci vyjádřit vděčnost i všem ostatním aktivním farníkům. Všem těm, díky nimž je naše farnost živá, aktivní, otevřená i vstřícná většinové společnosti.

– Díky vám všem organizátorům i členům různých skupinek, společenství a pravidelných aktivit.

– Díky vám, kdo se staráte o liturgii, lektorům, ministrantům, kostelníkům, varhaníkům.

– Díky všem členům chrámového sboru a hlavně naší vedoucí Zdeňce Kvasnicové.

– Díky všem, kdo se staráte o děti a mládež, vám vedoucím, organizátorům i vám rodičům, kteří pomáháte a své děti do oddílů posíláte.

– Díky vám, organizátoři kurzů Alfa, nocí kostelů, farních zábav, živých betlémů, besídek.

– Díky členům pastorační rady a jejímu šéfovi – o. Josefovi.

– Díky oběma redakčním radám časopisů FOM i OTOČ a všem, kdo do nich přispívají.

Snad jsem na nikoho nezapomněl. Díky vám je naše farnost živá a pořád se v ní něco děje. ■

Petr Staněk

Noc kostelů v Otrokovicích

Letošní Noc kostelů proběhne v pátek
24. května 2019.

24.05.19

NOC KOSTELŮ

Program v kostele sv. Vojtěcha

18:00-18:45 Bohoslužba
19:00-19:05 Slavnostní přivítání
19:05-19:40 Kytarové zpívání během církevního roku s průvodním slovem
19:45-22:40 Volná prohlídka kostela (možnost využít průvodce, nabídky osobních duchovních rozhovorů či přímluvné modlitby).
22:40-23:00 Závěr večera (modlitba za naše město, za návštěvníky, poděkování a závěrečné požehnání).

Doprovodný program (do 22 hodin):

Letem světem církevním rokem – výstava a vysvětlení jednotlivých částí církevního roku.

Výstava kněžských rouch – v souvislosti s církevním rokem.

Ruční přepisování Bible – staň se spoluautorem Bible otrokovické.

Vstup na věž a zvonici kostela – věž kostela nabízí neopakovatelné pohledy na město, zájemci mohou vystoupit i do zvonice. Zapal svíčku za toho, koho máš rád.

Program v kapli sv. Anny

18:00-18:30 Májová pobožnost
18:30-22:00 Volná prohlídka kostela

Doprovodný program:

Malá výstavka křížů.

Zapal svíčku za toho, koho máš rád.

V kostele sv. Michaela se letos Noc kostelů nekoná. ■

Přímluvná modlitba při Noci kostelů

Při letošní Noci kostelů bude možno využít službu pověřených osob za účelem duchovních rozhovorů a přímluvné modlitby. Tato nabídka má návštěvníkům umožnit svěžit se s jakýmikoliv životními starostmi a problémy lidem, kteří mají zkušenost s přímluvnou modlitbou v různých potřebách.

Obvyklou součástí modlitby je, že přímluvci svěřují žadatele o modlitbu Bohu a přimlouvají se tak, jak sami nejlépe dovedou za vyřešení problému nebo nalezení řešení. Při tom nespolehnají jen na svůj rozum, ale i na vedení Duchem svatým v tom, za co a jak je dobré se modlit. Pochopitelně nemusí být nijak poznat, co při takové modlitbě zazní jen z přirozeného lidského úsilí o modlitbu a co pochází z Božího vnuknutí.

Kromě toho ale při modlitbě někteří užívají i zvláštní duchovní dary. Může jít o vnuknutí slova takovým způsobem, že ho přímluvce vysloví Ježíšovým jménem. Někdo zase využívá dar poznání, když

vnímá něco, co žadatel o modlitbu nevyřekl a přitom je to důležité. Jiný dar umožňuje, že přímluvce dostane určitý vjem formou obrazu, který může něco důležitého vyjádřit nebo naznačit.

Přímluvci mohou využít i tzv. dar modlitby v jazycích, kterým nelze rozumět. Jde o způsob modlitby, kdy se člověk zcela zřídka snaží jasně formulovat obsah, když někdy ani neví, jak a za co se má modlit. Tímto způsobem se v člověku modlí sám Duch svatý. A pak stačí důvěřovat, že tomu rozumí Bůh. Tak se lze vystavit působení moci Boží bez toho, že člověk musí všemu rozumět.

Služba přímluvců tak může člověka nasměrovat v tom, jak má naložit se svým životem nebo s nějakým svým problémem. Kromě posily a povzbuzení může její účinek napomáhat vnitřnímu duchovnímu uzdravení člověka, ale objevují se i případy fyzického uzdravení. ■

O. Josef Zelinka

Vzpomínky na pana Galatíka

Toníku, tobě není dobře?

Tuhle větu jsem zaslechl někdy před Vánocemi, nebo těsně po nich z úst jedné staré ženy. Toníkovi, tedy panu Antonínu Galatíkovi, tehdy už opravdu nebylo dobře a za pár týdnů na to zemřel.

V panu Galatíkovi odešla velká postava naší farnosti i věrný služebník Boží. A také kus historie Otrokovic. Přistěhoval se do našeho města krátce po válce, byl živou kronikou posledních desítek let, a když jsem do Farního občasníku hledal nějaké poválečné informace, nenašel jsem nikoho, kdo by si vše tak dobře pamatoval. Cenné byly zejména jeho informace z let padesátých a počátků let šedesátých, tedy z „doby temna“ naší farnosti, která je dost špatně písemně zdokumentována.

Mou prosbu o příspěvek nikdy neodmítl. Zajímal se o kontext, v němž článek vyjde, a svůj text rád upravil tak, aby doplňoval ty ostatní. Věci a události popisoval vždy naprosto vyčerpávajícím způsobem a já mu všechny takové verze vracel a vracel s vysvětlením, že to čtenáři nedočkou, ať to zkrátí a zjednoduší. Jeho poslední článek se tak dostal do FOMu až ve čtvrté verzi. Pane Galatíku, promiňte.

Byl neobyčejně poctivý a usiloval o to, aby jeho slova byla vždy naprosto pravdi-

vá. Snažil se psát velmi přesně, vše si ověřoval, bylo pro něj nepřijatelné, aby na jeho informacích upěl jen stín pochybností. Když jsem jednou stručně shrnul jeho obsáhlý názor z naší e-mailové korespondence, zpražil mě, že takto to nenapsal... Podobně si dával pozor, aby se v textu nikdy nikoho ani náznakem nedotkl. A pokud zjistil, že by si za hotovým článkem nemohl stát, poprosil, abychom ho nezveřejnili.

Byl nejen vzorným křesťanem a rodičem, který vychoval čtyři děti, uznávaným odborníkem, velkým mecenášem naší farnosti, ale i odvážným člověkem. Brzy po převratu se například dostal až do Rady města Otrokovic. My se handrkujeme o to, jestli máme nebo nemáme být zařazeni na kandidátku politických stran, nechceme pracovat v městských orgánech a odmítáme účast na veřejném životě. Pan Galatík šel do politiky statečně, i když nevěděl, co ho v ní v té zmatené popřevratové době čeká. Věděl, že křesťan v politice má své místo, neschovával se za fráze, že politika je špinavost. Jakou odvalu musel projevít! To nám dnes chybí. A bude nám chybět i Toník. ■

Pavel Ludvík

Stále vidím jeho bílé vlasy a laskavé oči

Ve čtvrtek 21. března jsme se rozloučili s panem Galatíkem a plný kostel naznačoval, kolik lidí si ho vážilo.

Tomu, že odešel, stále ještě nemohu uvěřit. Pořád vidím jeho bílé vlasy, laskavé oči a stále se mi vybavuje jeho zájem o všechny potřebné a snaha pomoci, kde se dá. Vidím ho v duchu také jako malého hošíka, když spolu s bratrem - stejně oblečeným (byla to dvojčata) - chodil s rodiči na mši, která se konala na Baťově ve velkém sále kina, kde bylo plně obsazeno.

Vzpomínám také na naše setkání spolupracovníků, kam nám vždy donesl nějaké dárečky, které se vyráběly v jeho firmě a byly velmi účinné. Syn kdysi použil jeho

doporučenou náplast na bolavou nohu a zázračně brzy byl vyléčen. Vzpomínáme také rádi na jeho legrácky na pracovišti, kterými nás obveseloval.

Byl to vzácný člověk, obdařený mimořádnými vědomostmi, o které se ochotně dělil s jinými. Ještě v době jeho kandidátského studia se o něm zmínil rektor Slovenské vysoké školy prof. Blažej, že zná daleko více, než mnozí vědečtí pracovníci v Bratislavě.

Tohoto výjimečného a hluboce věřícího člověka jistě Pán Bůh přijal s otevřenou náručí. A my na něho nikdy nezapomeneme a s úctou budeme vzpomínat! ■

Marie Jandová

Kdo zaplní jejich místa?

Nedávno mi jedna mladá žena napsala, že ve velikonočním Farním občasníku ji nejvíce zaujal text, v němž autorka popisovala svou cestu k Bohu: „Články, ve kterých autor odkrývá kus svého života, jsou velmi silné“, uvedla. A nebyla jediná, která ho ocenila. Ano, příspěvky farníků, které popisují nějakou jejich osobní zkušenost, se líbí a nemusí být přítom jen o cestě k Bohu. Ujišťují nás, že ostatní zažívají podobné trable jako my, a sblížíjí nás s nimi. Právě pro takové čtení stojí za to občasník vydávat, tak jak to naše farnost činí už 30 let, nebo ne?

Když do něho sháním příspěvky, občas se bohužel setkávám s tím, že se autor místo vyjádření vlastního názoru snaží popisovat odjinud: z knih, z internetu. Takové názory ale čtenáře nezajímají, oni spíše hledají osobní zážitky. Například jeden muž mi na prosbu, zda by mohl popsat svůj postoj k evangelizaci, odpověděl: „To bych si musel nastudovat pár knih...“ Proč knihy? To my, farníci z Otrokovic, nemůžeme zveřejnit svůj vlastní názor? Takový, kterým navážeme pouto se čtenáři?

Vím o tom, že Farní občasník čtou i lidé z okolních farností a občané z našeho města. Sterilních zpráv z Otrokovických novin mají dost, negativních a nechutných informací z internetu také, tak proč jim nabídnout něco přijatelnějšího? Možná, že na tyto čtenáře bychom v našem zpravodaji nemuseli brát ohled. Ale proč ne? Proč odbývat někoho, kdo o nás projevuje zájem? Pak se říká, že katolíci se uzavírají jen do svého pohodlného světa a evangelizace tiše pláče...

Vyžaduje to jediné: sedněme si občas, sepišme svůj názor na věc, na událost a nabídneme ho v našem zpravodaji ostatním. Věřím, že to dokážeme. Některé příspěvky z dnešního čísla jsou toho důkazem. Ze zkušenosti vím, že ve farnosti máme spoustu lidí schopných napsat solidní krátký text, který, jako prostá informace o průběhu nějaké farní akce, bude znamenitý. Nemusí mít stylizaci jako od Karla Čap-

ka nebo duchovní hloubku Bruna Ferrera.

Občas lidé reagují na mou prosbu o článek se skutečně otevřeným srdcem: „Získala jsem v naší farnosti zajímavou zkušenost. Tak mě napadlo, že bych se o ni podělila. A do toho mi přišel tvůj e-

Zamyšlení k 30 rokům Farního občasníku

mail, to je výzva.“ Nebo: „V kostele mě zaujalo to a to, myslím, že bych na to měl upozornit, rád ti o tom napíšu příspěvek.“

Jindy se farníci snaží mým prosbám o text úporně uniknout. Někdy výmluvami na Boha, že jim nedal tu správnou inspiraci, jindy větou: „Ale já už jsem psala.“ Taková slova jsou až úsměvná. Ale když po nedělní mši zamířím k hloučku na terase a z něho se ozve: „Bacha, jde sem, zase bude chtít článek do FOMu,“ tak to se už nedá poustát, protože to zabolí.

Před lety jsem se zúčastnil setkání redaktorů farních zpravodajů v Olomouci a tehdejší tisková mluvčí arcibiskupství nám za farní zpravodaj vysekla velkou poklonu. Budoucí kněží prý mají i nějakou mediální výchovu a ona takové zpravodaje používá jako ukázky. Všiml jsem si také, že v minulosti se naším občasníkem někdy inspirovaly i Otrokovické noviny nebo zlínský Život farností. Není i tohle závazek, kterému bychom měli dostát a proč bychom měli náš zpravodaj vydávat dalších 30 let?

Bratři a sestry, bez vás to ale nedokážeme! Farníků ochotných svými texty přispět opravdu hodně ubylo. Náhorně je to vidět na úvodnicích, které je čím dál složitější sehnat. A letos na Velikonoce poprvé po deseti letech nebyl žádný. Někteří z těch, kdo je dokázali napsat, se odstěhovali: Naďa Fraisová, Anička Berková, manželé Žákovští, Lenka Květáková. Jiní zestárlí a někteří zemřeli. Za poslední rok to byli dva dobří a vždy ochotní autoři článků do Farního občasníku, paní Pospíšková a pan Galatík. Kdo na jejich místa? ■

Pavel Ludvík

Přehled aktuálních farních zpráv

Oprava střechy kostela sv. Michaela

Krátke po uzavěrcce tohoto čísla se mají rozběhnout práce na rekonstrukci střechy starého kostela. Z toho důvodu budou po dobu opravy bývat mše svaté v pondělí v kostele sv. Vojtěcha. Řeckokatolické bohoslužby v neděli by měly probíhat bez omezení.

Na opravu se ve sbírkách doposud vybralo 354 560 Kč a individuální dary činily 201 565 Kč. Srdečné díky všem dárcům. ■

Obnova biřmování a misijního poslání v naší farnosti

V tomto roce nás čeká misijní měsíc říjen vyhlášený papežem Františkem. Ten je spojený s výzvou obnovit v našich farnostech a společenstvích poslání k evangelizaci. Ve všem, čím je naplněn život naší farnosti, máme rozvíjet snahu o šíření a předávání víry. U nás do toho zapadá také bezprostřední příprava na biřmování, které bude v neděli 6. října. Nabízí se příležitost tyto dvě události propojit.

Podstatným krokem v obnově misijního poslání je nejprve udělat něco pro to, aby věřící naší farnosti vůbec měli snahu víru předávat a chtěli evangelizovat. Nemá velký význam dělat jakékoliv akce pro další lidi kolem nás, dokud v sobě nemáme dostatek touhy po jejich spáse.

S tím souvisí otázky, jak se můžeme motivovat, povzbuzovat a rozvíjet v tomto směru své odhodlání. No a přístupem ke zdroji toho všeho, k Duchu svatému, je právě svátost biřmování a možnost jeho obnovy. Sílu a touhu předávat víru dále, v nás může probudit a obnovit jediné tato moc Boží lásky.

S tímto úmyslem proto chceme biřmování spojit s možností obnovit svoji otevřenost pro působení a vedení Duchem svatým pro každého zájemce. Tomu bychom věnovali čtyři páteční večery od 13. září do 4. října s tímto obsahem:

1. Vztah k Bohu jako k milujícímu Otci. Posílení touhy podřídit svůj život Bohu a následovat Ježíše.
2. Vnitřní uzdravení a osvobození. Obnova naší otevřenosti pro Ježíše, který nás vy-

svobozuje z různých svázaností, obav a strachu a vede k uzdravení všeho, co je v nás poraněno vlastním hříchem nebo zásluhou z vnějšku.

3. Ježíš nás naplňuje svým Duchem. Obnova naší otevřenosti pro naplnění Duchem svatým, pro jeho vedení a působení.

4. Náš podíl na poslání církve. Obnova naší otevřenosti pro vše, co od nás Bůh očekává, a pro přijetí poslání, které nám svěřuje.

Dokud nevnímáme svoji víru jako bohatství, o které se toužíme dělit, je možné, že nám chybí právě něco z toho, co nabízí tato obnova.

Pokud cítíte, že to je nabídka určená pro vás, věnujte pozornost dalšímu číslu občasníku před prázdninami, kde budou pro zájemce uvedeny další důležité informace. ■

O. Josef Zelinka

Křty, sňatky a pohřby za poslední období

Křty:

Tobiáš Fuglík, Ivana Martinková, Dana Terezie Rešková, Petr Václav Skalník, Kamil Ondřej Jan Hanzl, Valerie Klára Škrabalová, Adéla Anna Stejskalová

Církevní sňatky:

Vladimír Reško a Dana Rešková, Jiří Drážný a Klára Zátopková

Pohřby:

Jarmila Ševčíková, Olga Sedláčková

Svatovojtěšský koncert chrámového sboru

Koncerty v našem kostele sv. Vojtěcha mají již tradici. Projevuje se to čím dál větší návštěvností. I tentokrát jsme byli potěšeni a nadšeni koncertem našeho chrámového sboru, který se konal 28. 4. 2019 ke cti patrona naší farnosti sv. Vojtěcha.

Během tohoto koncertu zazněly skladby s duchovní tematikou, z nichž velká část byla věnována Panně Marii. Varhanním doprovodem doplnila sbor paní Lenka Kuběnová a na housle doprovázela paní Helena Kotulánová. Průvodní slovo měl pan Albert Černý.

Zazněly skladby světových klasiků jako Cézar Frank (Panis Angelicus), Johann Michael Haydn (Crucem sanctam), František Xaver Brixl (Regina Coeli), ale také méně známých autorů duchovní hudby jako Jana Eduarda Nováka (Zdráva buď Panno Maria, Kdo Boha má za pevný hrad), H. B. Méloise (Chvála ať zní), Gordona Younga (Alleluja), Marca Frisiny (Anima Christi), L. Dohnala (Ó, pane Díky). Uvedena byla i skladba Ennio Morriconeho, současného světoznámého italského muzikálového a filmového skladatele, s názvem Gabriel's

oboe. Dále zazněly zhudebněné žalmy neznámých autorů. Vrcholem koncertu byl nádherný chorál M. Dannauda s názvem Korunovaná hvězdami.

Náš chrámový sbor pod vedením paní Zdeňky Kvasnicové je složen z laiků, mužů i žen, jejichž krásné hlasy, sboristů i sólistů, tvoří jeden kouzelně sladěný harmonický celek. Dojem nás všech posluchačů z jejich hudby byl tak povznášející, že někteří na konci prohlásili, „že se celý koncert promodlili“.

Děkujeme za ochotu, nadšení a obětavost všem našim zpěvákům, kteří nám svou hudbou přinášejí radost a povznesení ducha. A velké poděkování pochopitelně patří hlavně dirigentce, paní Kvasnicové. ■

Ila Knytlová

Výtěžek z dobrovolného vstupného byl věnován na opravu střechy kostela svatého Michaela. Návštěvníci koncertu byli tentokrát obzvláště štědrí, protože v pokladničce bylo 18 750 Kč. Všem, kteří takto přispěli, patří velký dík.

Zprávy ze života farnosti

Víkendová akce Žraloků v Partutovicích

V pátek 29. 3. začala tato akce stejně jako ostatní akce našeho oddílu... srazem na nádraží. Následovalo klasické čekání na poslední členy, během něhož nemohlo chybět běhání dokola a nějaké to klikování. Když už jsme konečně byli všichni, Marťas s Lexou určili vedoucí skupinek: Honzu Staňka, Jožku Ambruze a mě. Jožka mohl ale přijet až navečer, proto se náhradním vedoucím stal Paťa Matula. A hned nás čekal první úkol: zkusit si spravedlivě rozdělit mladší kluky.

Ve vlaku si menší sedli, starší stáli a vedoucí skupinek přemýšleli a debatovali o tom, jak to rozdělit. Musím říct, že cesta byla poklidná, přestože v jednom vagónu bylo 21 žraloků. Přestupovali jsme v Přerově a začali tam trénovat pokoření našeho rekordu v počítání se. To byla rychlost, že jsem to skoro nepostřehl. Cesta z Přerova byla o něco delší, ale i tak jsme za chvíli byli v Hranicích. Zde jsme počkali na autobus a dojeli do Partutovic, cílové destinace.

Po vystoupení jsme okamžitě ucítili vesnickou vůni. Fara byla u zastávky, takže jsme si odnesli věci a vyballili se. Mezitím už byla připravená první hra. Celá víkendovka měla být záchrannářskou misí, proto byl první hrou trénink. Dostali jsme šifru, v níž bylo napsáno, ať najdeme nejmladšího vedoucího na této víkendovce (Lexu), který nám dá mapu k nějakému zdroji vody. Začal boj o čas. Jako první vyluštila šifru moje skupinka, vzápětí Honzova a nakonec i Jožkova. Všichni se rozběhli a hledali Lexu. Naše skupinka našla Lexu ve tmě na schodišti a s náskokem jsme utíkali podle mapy k vodě. Skoro celou cestu jsme měli náskok, ale před cílem nás doběhla a poté i předběhla Honzova skupinka. Obě skupinky cestou hledaly cokoliv, co by mohl být vzkaz od vedoucích. Honzova skupinka špatně odbočila a kvůli tomu své vedení ztratila. My jsme si všimli Marťase schovaného za stromem a hned za ním běželi.

V tu chvíli teprve začal ten pravý úkol. Jako hasiči jsme dostali za úkol donést od vodopádu co nejvíc vody na faru. Ale jak? Nic jsme u sebe neměli. Zbývalo jediné - sundat oblečení a nabrat vodu do něj. Honzova skupinka přece jen došla zpět na faru o pár minut dřív. Následovalo ždímání oblečení. Po delší době došla i Jožkova skupinka, která se nevzdávala a taktéž začala ždímat. Bylo to hodně napínavé. Celkově nakonec první hru ovládla moje skupinka. Mokré oblečení začali naši milí a dokonali vedoucí ihned sušit, protože pro některé to znamenalo víc než čtvrtinu veškerého ošacení.

Po přetahování s lanem jsme se sešli v kuchyni, kde nás čekal kvíz, večere, jeden z Marťasových příběhů a zpívání. Náš krásný zpěv se rozléhal po celých Partutovicích. Den jsme zakončili hrou Městečko Palermo a šli na kutě. Se staršími kluky jsme se bavili až do nočního poplachu. Vtipné bylo, že Honza Staněk asi pět sekund před tím řekl, že za chvíli beztak bude poplach. Naši nadřízení vběhli do pokoje a začali nás budit. Všichni jsme se oblékli a byli připravení na noční zásah. Šli jsme na pole za farou, kde jsme bez baterek museli získat co nejvíce třisek. Na co, to jsme zatím nevěděli. Po skončení zásahu jsme zalehli zpátky do spacáků.

Při ranní rozcvičce jsme si zahráli pár nových her a pak se nasnídali. Během snídaně vedoucí skupinek vyluštili šifru a potom nám bylo řečeno, že půjdeme na výlet. Na výletě jsme si zahráli spoustu her, stavěli jsme věže z břidlice, zkoušeli prostorovou orientaci, luštili hádanky a došli až na zříceninu hradu Puchart, kde jsme dostali další šifru. Stálo v ní, ať co nejdřív rozděláme oheň a uvaříme litr vody. Další závod o čas!

Honzova skupinka díky jeho vedení a správnému rozdělení práce dokázala pořádný oheň rozdělát jako první a hru za dvojnásobný počet bodů vyhrála. Další vý-

hodou jim bylo dřívější opékání špekáčků. Následovala je naše skupinka a po chvíli i Jožkova. Všichni si oheň i špekáček užili. Na zpáteční cestě bylo několik dalších her včetně bojovky proti vedoucím, v níž jsme se s kluky spojili a táhli za jeden provaz. Byl to úžasný výlet. Tohle u nás ve městě jen tak nevidíme a nezažijeme.

Po polívce jsme šli hrát další super hry na hřiště za farou (např. svíčkový fotbal) nebo do pokoje (např. poznávání lidí ve spacáku pomocí zvířecích zvuků). Pak se opakovala večeře, zpívání, další příběh a šlo se rovnou na kutě. Ten večer všichni odpadli mnohem rychleji. A to se nám ještě noc zkrátila posunem času.

Poslední ráno v Partutovicích jsme si užili naplno. Rozcvička s dalšími hrami, snídaně a mše s vtipným farářem a pozvánkou na veselohru „Farář na zabítí“. Po

mši jsme nakoupili a dokonce i dostali misijní cukroví. To se nám líbilo. A jako praví žraloci jsme se na to s chutí vrhli, takže za chvíli nic nezbylo. Na faře jsme poobědvali polévku. Mladší šli pak hrát na hřiště hry a my starší jsme pomáhali dát faru do pořádku. Později jsme se připojili k mladším a naposledy si všichni užili sportovní hry. Cesta domů byla hodně podobná, ale o něco obohacená: o vyhlásování výsledků z víkendovky, ale také o hobla pro Honzu Staňka, kterému bylo patnáct let.

Otrokovice se blížily a většině z nás se ještě vůbec nechtělo domů. Na závěr akce jsme ještě dokázali překonat vlastní rekord v počítání se: neskutečný čas kolem šesti sekund. Rozloučili jsme se a tím naše úžasná víkendovka skončila. ■

Peťa Hartmann

Ze života turistických oddílů mládeže

■ V pátek 5. 4. skupinka Žabek místo pravidelné schůzky pekla sladké dobroty na tradiční Misijní koláč. V neděli se jejich prodejem vybralo přes 8 tisíc korun, které putovaly k Papežským misijním dílům.

■ 6. 4. jsme v Březolupech zahájili novou závodnickou sezonu. Dařilo se nám, a tak jsme z těchto turistických závodů dovezli celkem 20 medailí, z toho 9 bylo zlatých.

■ Protože kromě dobrých vztahů mezi sebou máme i dobrý vztah k přírodě, 12. 4. jsme se zapojili do celostátní akce s názvem Uklidme Česko. Společnými silami jsme od odpadků vyčistili například lokality kolem nádraží, okolí jezírek a ob-

chvatu nebo louku na Újezdech.

■ 13. 4. se skupinka mladých zúčastnila arcidiecézního setkání mládeže v Přerově. Součástí programu byla katecheze, volitelný workshop a celou akci zakončila mše svatá sloužená olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem.

■ O víkendu 3.–5. 5. skupinka 15UP vyrazila na Polanu. Ovšem ne za zábavou a hrami, nýbrž za prací. Rozhodli se pomoci s údržbou této chalupy, která patří Asociaci turistických oddílů. Díky takové dobrovolnické pomoci má Asociace možnost nabízet oddílům ubytování za příznivé ceny.

Staňte se dobrovolníky Maltézské pomoci

Maltézská pomoc, o.p.s. patří mezi nejstarší charitativní organizace na světě a působí i v Otrokovicích. Jejím cílem je pomoci nemocným a potřebným v duchu křesťanské lásky k bližnímu. Snažíme se o předcházení sociální izolace osamělých osob, nejčastěji se jedná o seniory nebo osoby se zdravotním postižením. S pomocí dobrovolníků pomáháme těmto lidem v jejich nelehkém životě.

Hledáme dobrovolníky pro návštěvy a pro povídání s lidmi v jejich domovech nebo v domovech pro seniory. Můžete dělat např. společníka na procházce lidem na vozíčku a umožnit jim tak dostat se do kontaktu s okolím. Nebo si povídat s osamělými lidmi a obohatit tak jejich den. Vzájemně spolu navážete přátelský vztah a přinášíte si radost ze společně strávených chvil.

Dobrovolník je člověk, který bez nároku

na finanční odměnu poskytuje svůj čas, energii, vědomosti a dovednosti v prospěch ostatních lidí či společnosti. Dobrovolnictví se dá vykonávat v každém věku, naši dobrovolníci mají od 15 do více než 80 let. Dobrovolnictví zabere cca 2 hodiny týdně a vede ke zpříjemnění jednotvárného denního režimu potřebných lidí. Udělejte to, co byste chtěli, aby jiní udělali pro Vás nebo Vaše blízké, až to budete potřebovat.

Další informace naleznete na stránce www.maltezskapomoc.cz nebo kontaktujte koordinátorku dobrovolníků Romanu Rochovanskou, tel. 737 589 644, e-mail: otrokovice@maltezskapomoc.cz nebo osobně v úterý 15–17 hodin v kanceláři Maltézské pomoci, nám. 3. května 166 (budova fary), Otrokovice. ■

Romana Rochovanská

Svatovojtěšská veselice – cesta kolem světa

V sobotu 27. dubna 2019 proběhla další SvatoVojtěšská veselice, tentokrát ve stylu Cesta kolem světa. Upoutala neobvykle bohatým programem s vtipnými nápady, super výzdobou sokolovny, výbornou hudbou, spoustou dobrého jídla a pití a hlavně nezvyklým množstvím lidí, kteří

se do programu zapojili. Všichni jsme uznale pokyvovali hlavou a cizí návštěvníci nevycházeli z údivu. Takový příspěvek k oslavě svátku sv. Vojtěcha si od nás žádá vyslovit velké díky. Posíláme ho organizátorům, účinkujícím a všem, kdo s přípravou akce pomohli. ■

S ministranty na skok do Olomouce

Ve středu 1. května jsme s našimi ministranty vyrazili na tradiční akci, kterou pro nás připravili bohoslovci. Do kněžského semináře jsme dorazili mezi prvními. Při registraci nás rozdělili do různých skupinek podle věku. Později jsme se dozvěděli, že přijelo asi 750 ministrantů z různých koutů naší arcidiecéze.

Každá skupinka se poté pod vedením přiřazeného vedoucího z řad bohoslovců či jiných dobrovolníků vydala na své určené místo, kde proběhlo zahájení. Asi po hodině jsme se všichni sešli v kostele Panny Marie Sněžné, abychom společně prožili mši svatou, kterou pro nás sloužil arcibiskup Jan spolu s pomocným biskupem Antonínem.

Otec arcibiskup nás ve své promluvě povzbudil do naší služby u oltáře. Dá nám řekl, abychom se nebáli být dobrými kamarády Pána Ježíše, protože on je náš nejlepší kamarád, a abychom se i my snažili být dobrými kamarády pro všechny kolem nás.

Po mši svaté vypukla velká hra. Jednotlivé skupinky se vydaly po různých stanovištích, aby zde plnily všemožné úkoly

a sbíraly tak body do celodenní soutěže. Během těchto her jsme mohli využít znalostí z našich ministrantských schůzek. Úkolem bylo například podle názvů příslušujících správně seřadit eucharistický průvod, dalším úkolem bylo přiřadit k obrázkům liturgických předmětů jejich názvy. Na dalším stanovišti jsme si zase mohli vyzkoušet vyhledávání kapitol v Bibli. Mozkové závity jsme si řádně procvičili při luštění různých doplňovaček.

Na jedno stanoviště mezi nás dokonce zavítal otec arcibiskup. Se zájmem nás pozoroval a snažil se nám i trošičku radit. Na jeho usměvavé tváři bylo vidět, jak je mezi svými ministranty rád.

Čas uplynul jak voda a bylo tu závěrečné vyhodnocení. K naší velké radosti se celkovým vítězem v kategorii mladších kluků stala skupinka, jejímiž členy byli i naši borci Lukáš a Vojšta. Spolu s ostatními si tak mohli vychutnat vítězný pokřik a svůj triumf oslavit dětským šampaňským.

Domů jsme dorazili sice unavení, ale se spoustou zážitků a s dobrým pocitem hezky stráveného dne. ■

Honza Žalčík

Charita sv. Anežky nás informuje

Postní almužna – jak jsme letos mysleli na druhé?

Máme za sebou další ročník sbírky Postní almužna. Zapojili se do ní lidé ze všech farností spadajících do oblasti působnosti naší Charity. Celou postní dobu mohli odkládat do svých kasiček peníze za něco, co si během této doby odřekli, a věnovat tak tuto částku ve prospěch potřebných. Chtěli bychom poděkovat všem, kdo jste se do naší sbírky zapojili. Velmi si vážíme, že vám osud lidí kolem není lhostejný. Děkujeme! ■

Farnost	Výtěžek
Otrokovice	9 760 Kč
Napajedla	8 530 Kč
Pohořelice	3 451 Kč
Halenkovice	1 000 Kč
Spytihněv	1 261 Kč
Celkem	24 002 Kč

Azylový dům slaví 20 let dětským dnem pro veřejnost

Služba Nový domov Otrokovice připravuje u příležitosti oslav 20. výročí svého založení velký dětský den.

Zařízení, které slouží jako azylový dům pro ženy a rodiny s dětmi, připravilo nejen pro své uživatele, ale i pro širokou veřejnost zajímavý program.

„Děti, které k nám zavítají, se mohou těšit na spoustu atrakcí: skákačí hrad, malování na obličej, různá stanoviště s hrami či ukázka práce Sboru dobrovolných hasičů z Kvítkovic,“ zve všechny zájemce vedoucí Nového domova Veronika Halasová.

V rámci odpoledne vystoupí s přípravným programem i děti z DDM Sluníčko a také bude vyhodnocena výtvarná soutěž žáků základních škol. „A co by to bylo za oslavu, kdyby nekončila pořádnou dětskou diskotékou. I na tu se přichozí mohou těšit,“ slíbila Halasová.

Dětský den se koná v areálu zařízení Nový domov v otrokovické části Trávníky ve čtvrtek 30. května od 14 do 18 hodin. Vstup na akci je zdarma. ■

Tomáš Bernatík, zástupce ředitele

Rodiny z Nového domova na výletě v ZOO

V minulém čísle Farního občasnku jsme vás informovali o daru, který jsme obdrželi od firmy Pipelife Czech s.r.o. na uspořádání výletů pro naše klienty Nového domova. Po dlouhém plánování jsme se rozhodli vyrazit do zlínské ZOO.

Výlet se uskutečnil ve čtvrtek 2. května. Počasí nám přálo, a tak se s námi této akce mohly zúčastnit i rodiny s velmi malými dětmi. Společně jsme se radovali z pohledů na dovádějící opice, prošli jsme se mezi klokany, pohládili si rejnoky. Nejmenší děti uvítaly projíždku ve vláčku, dospělí si zase našli více času na spřátelení

se mezi sebou a předávání zkušeností s péčí o své děti. Došlo i na vzájemné sdílení životních příběhů. Byl to krásně strávený den, v němž mohli naši klienti díky ochotným dárcům alespoň na chvíli zapomenout na své problémy a prožít krásné chvíle v nádherném prostředí. O spokojenosti z této akce svědčí i to, že během cesty domů z úst klientů padaly návrhy, co bychom mohli podniknout příště.

Ještě jednou velké díky našim dárcům, kteří nám pomáhají přinášet radost těm, kteří to tolik potřebují! ■

Jan Žalčík, pastorační asistent

Naše seniory opět potěšily dárky od dětí

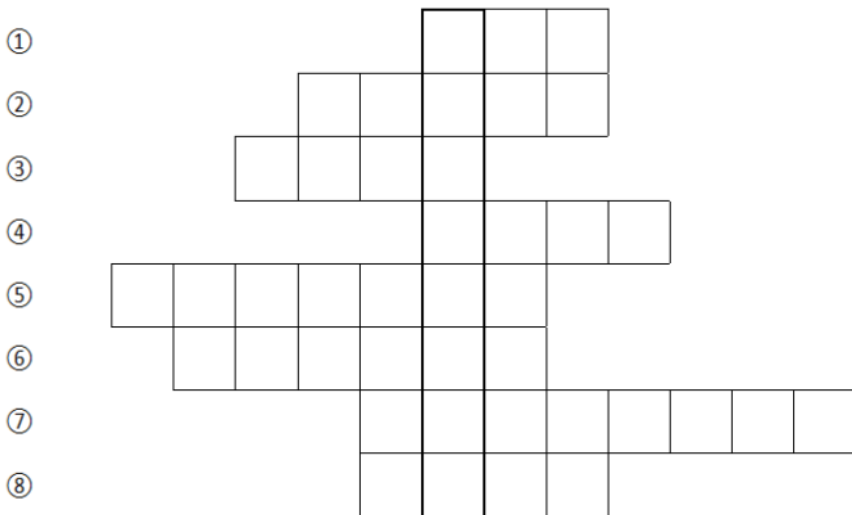
Malí školáci z naší spřátelené školy opět nelenili a vykouzlili ne jeden úsměv na tváři našich seniorů. Tentokrát je překvapili svými milými velikonočními pozdravy. A nejen to. K dopisům byly přilo-

ženy i rozmanité velikonoční dekorace, které děti s láskou pro naše dědečky i babičky připravily. Moc děkujeme! ■

Jan Žalčík, pastorační asistent

Doplňovačka pro děti

Apoštolové svědčili o Ježíšově vzkříšení. Jejich zprávu můžeme shrnout: Pán Ježíš se nám zjevil po své smrti na kříži. Vlastníma očima jsme ho viděli, svýma rukama jsme se ho dotýkali a na vlastní uši jsme ho slyšeli. Jedli jsme s ním. Byl to doopravdy on, ale měl zcela nový život. Ne všichni apoštolové však byli tomuto setkání přítomni. Jeden apoštol uvěřil ve vzkříšeného Pána Ježíše, až mu do jeho ran vložil své prsty. Vyluštěním křížovky zjistíš, jak se apoštolu přezdívalo. Znáš jeho skutečné jméno?

1) Jak se jmenuje nástroj, kterým byl Pán Ježíš potrestán před tím, než se vydal na křížovou cestu?

2) Který vladař nechal odsoudit Pána Ježíše k smrti na kříži?

3) Z čeho byla vyrobena koruna, kterou měl na hlavě Pán Ježíš při křížové cestě?

4) Za krále kterého národa byl označen Pán Ježíš na cedulce, která byla přibita na jeho kříži?

5) Ve kterém dnu svatého týdne se slaví Poslední večeře Páně?

6) Z jakého města pocházel muž, který pomohl Pánu Ježíši nést kříž?

7) Jak se jmenovala žena, která podala Pánu Ježíši roušku?

8) Co obsahovala houba, která byla Pánu Ježíši podána, když žíznil?

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>

Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Míša Samohýlová. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Danča Kořenková, Zdeněk Kvasnica, Jan Žalčík, Vojta Rafaja
Uzávěrka dalšího čísla: 9. 6. 2019. Vydání dalšího čísla: 23. 6. 2019.